

השיבו ריש לקיש: מי סברת שעשו בית שמאי כדבריהם ויבנו  
בפועל את צרות העריות, לא כן הוא, אלא לא עשו בית שמאי  
כדבריהם ונהגו למעשה כבית הלל. ורבי יוחנן אמר, עשו בית  
שמאי כדבריהם, וכן עשו אחרים ההולכים בשיטתם כדבריהם.  
ונחלקו בפלוגתא [ונחלקו בה דב ושמאל]. דרב אומר, לא עשו בית  
שמאי כדבריהם אלא נהגו כבית הלל. ושמאל אמר עשו ועשו בית  
שמאי כדברי עצמם.

הגמרא מבררת מחלוקת זו, ושואלת: הלא שנינו בעירובין (יג),  
יצאה בת קול ואמרה, בכל מקום שנחלקו בית שמאי ובית הלל  
הלכה כבית הלל, ואם כן אימת – על איזה זמן נחלקו אמוראים  
אלו, אילימא על הזמן שקודם הפת קול נחלקו, מאי טעמא דמאן  
דאמר לא עשו בית שמאי כדבריהם. ואילא בהכרח שעל הזמן  
שלפני פת קול זו נחלקו, אך אם כן יקשה מאי טעמא דמאן דאמר  
עשו בית שמאי כדבריהם, הלא כבר הוכרעה הלכה כבית הלל.  
הגמרא מפרשת את המחלוקת בשתי דרכים: אי בעית אימא נחלקו  
קודם הפת קול, ואי בעית אימא נחלקו לאחר הפת קול. אי בעית  
אימא קודם פת קול נחלקו, ונגזר דבית הלל רופא – היו מרובים  
יותר מבית שמאי. למאן דאמר לא עשו בית שמאי כדבריהם הוא  
משום דהא בית הלל רופא, ואחרי רבים להטות (שמות כג ב), ומאן  
דאמר עשו בית שמאי כדבריהם סבר, דבי אילין בתר רופא, רק  
היבא דהרוב והמיעוט בי תרדי ניהו – שקולים הם בחכמה, אבל  
הבא לא היה להם לבית שמאי לבטל את דעתם מפני דעת הרוב,  
משום דבית שמאי מחדדי טפי ו-מחודדים יותר מבית הלל. ואי  
בעית אימא על הזמן שלפני פת קול נחלקו, למאן דאמר לא עשו  
הוא משום דהא נפקא בת קול והכריעה כבית הלל. ומאן דאמר  
עשו בית שמאי כדבריהם אפילו לאחר הפת קול, שיטתו כשיטת  
רבי יהושע היא דאמר 'אין משיגין בבת קול' (בי"מ טז) משום  
שהתורה לא בשמים היא.

מקשה הגמרא: ומאן דאמר עשו בית שמאי כדבריהם, הלא קרינן  
באן 'לא תתגודדו', לא תעשו אגודות אגודות. מתרצת הגמרא: אמר  
אביר, בי אמרין לאיסור זה של 'לא תתגודדו', אין זה אלא כגון  
ששתי בתי דינים הם בעיר אחת, שהדיינים הללו מורים כדברי בית  
שמאי, והדיינים הללו מורים כדברי בית הלל. אבל בשתי בתי דינים  
בשתי עירות שאחד מהם פוסק כדברי בית שמאי והשני כדברי  
בית הלל, לית לן פה – אין בזה משום 'לא תתגודדו'.

הגמרא מביאה שיטה אחרת ביישוב הקושיא האמורה: אמר ליה  
רבא לאביר, והא אף בית שמאי ובית הלל בשתי בתי דינים בעיר  
אחת דמי, שהרי ישבו באותה העיר, ואם כן אין לדעת רבי יוחנן  
ושמואל עשו בית שמאי כדבריהם בצרת הבת. אלא אמר רבא, בי  
אמרין לאיסור 'לא תתגודדו', כגון בית דין אחד בעיר אחת, שפלג  
[חצי] ממנו מורין כדברי בית שמאי, ופלג [חצי] מורין כדברי בית  
הלל. אבל שתי בתי דינים בעיר אחת, שאחד מהם מורה כבית שמאי  
והשני כבית הלל, לית לן פה משום אגודות אגודות.

הגמרא מקשה על חילוק מנהג ממקום למקום המובא בברייתא:  
תא שמע, במקומו של רבי אליעזר היו פורתים עצים לעשות מהם  
פחמים בשבת כדי לעשות ברזל לאיזמל שאלו בו בשבת, שכן  
לשיטת רבי אליעזר מכשירי מילה דוחים את השבת. כמו כן  
במקומו של רבי יוסי הגלילי היו אוכלים בשר עוף בקלב, שכן  
לשיטתו רק בשר בהמה אסור בחלב, אבל בשר עוף בחלב מותר  
גם מדרבנן. מדייקת הגמרא: דווקא במקומו של רבי אליעזר אין –  
חילול שבת לצורך מכשירי מילה, אבל במקומו של רבי עקיבא לא  
עשו כן (דתינא) [דהרי תנן] במשנה (שבת קל), כלל אמר רבי עקיבא,  
במכשירי מילה, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה  
דוחה את השבת, וכריתת עצים לצורך איזמל של מילה שאפשר  
לעשותה מערב שבת אינה דוחה שבת. ואם כן אין חתירו במקומו  
של רבי אליעזר לעשות כן ואסור במקומו של רבי עקיבא, הלא  
יש בכך משום עשיית אגודות אגודות.

תמזה הגמרא על קושיא זו: והא מאי תיובתא – מה קושיא היא  
זו, והרי כבר התבאר דמקומות מקומות שאני, ואיסור עשיית  
אגודות אגודות נהג רק במקום אחד.

מפרשת הגמרא: ודקארי לה מאי קארי לה – ומה שעלה על הדעת  
המקשן להקשות כן, סלקא דעתך אמינא [שהעלה בדעתו]  
שמשום חומרא דשבת אף שני מקומות במקום אחד דמי, וגם בהם  
נהגו איסור זה. קא משמע לן התרצן, שאף לגבי שבת אין איסור  
זה נהג בשני מקומות.

עוד מקשה הגמרא: תא שמע, דרב אבהו בי אילע לאתריה  
[כשהודמן למקומו] דרבי יהושע בן לוי, הוה מטלטל בשבת שרנא  
[גר] שהדליקהו לצורך השבת לאחר שכבה ולא חשש לאיסור  
מוקצה, משום שרבי יהושע בן לוי סבר כרבי שמעון המתיר  
מוקצה זה, ובמקומו נהג רבי אבהו כמותו. וכי אילע רבי אבהו  
לאתריה דרבי יוחנן, לא הוה מטלטל שרנא [גר] שכבה בשבת,  
משום שרבי יוחנן פוסק כרבי יהודה האוסר מוקצה, ונהג רבי  
אבהו כמותו במקומו. וקשה, איך היה המנהג שונה בשני  
המקומות, הלא יש בזה משום 'לא תתגודדו'.

תמזה הגמרא על קושיא זו: והא מאי קושיא היא, וכי לא אמרין  
לעיל ששני מקומות שאני ואין בכך איסור. משיבה הגמרא: אמן  
הכי קאמרין, רבי אבהו היכי עבדי קמא הכי והיכי עבדי קמא הכי  
– אין נהג כאן כך ובמקום אחר נהג באופן אחר.

מתרצת הגמרא: רבי אבהו דרבי יהושע בן לוי סבירא ליה והתיר  
מוקצה, ואולם בי מקלע לאתריה דרבי יוחנן לא הוה מטלטל, משום  
כבודו דרבי יוחנן.

מקשה הגמרא: והאיכא שמעא – והרי שמשו של רבי אבהו שראה  
שהתיר במקומו של רבי יהושע בן לוי לא ידע להזהר בכבוד רבי  
יוחנן ויבוא להתיר גם במקומו, ואם כן היה לו לרבי אבהו להמנע  
מטלטול בכל מקום. מתרצת הגמרא: דמוצע ליה לשמעא – הודיע  
לשמשו שבמקומו של רבי יוחנן יש להמנע מכך משום כבודו.

הגמרא מוכיחה ממשנתנו כדברי רב וריש לקיש: תא שמע, אף על  
פי שאילו אוסרים צרות ערוה ביבום ואלו מתירים, לא נמנעו בית  
שמאי מלישא נשים מבית הלל, ואף שלשיטת בית שמאי צרת ערוה  
אסורה לשוק בלא חליצה מכל מקום נשאו נשים מבית הלל, ולא  
חששו שמא הן בנות הצרות שהתירו בית הלל לשוק. וכן לא  
נמנעו בית הלל לישא נשים מבית שמאי, ולא חששו שמא הן  
מבנות צרות ערוה שהתייבמו וממורות הן. אי אמרת בשלמא לא  
עשו בית שמאי כדבריהם, משום הכי לא נמנעו לישא נשים אלו  
מאלו. אלא אי אמרת עשו בית שמאי כדבריהם, אמאי לא נמנעו  
מכך. בשלמא מה שפית שמאי מבית הלל לא נמנעו מלישא, יש  
לומר שהוא משום דאף אם הן בנות צרות שלדברי בית שמאי  
נוקדו לחליצה, מכל מקום אף אם עברו על כך ונישאו לשוק אינם  
אלא בני חייבי לאוין ניהו ולא בני חייבי כריתות, וכשרים לבוא  
בקהל. אלא בית הלל מבית שמאי אמאי לא נמנעו מלישא, והרי  
לשיטת בית הלל צרות ערוה אסורות על היבם באיסור אשת אח  
שהוא בכרת, ואם התייבמו הרי צאצאיהן שהם בני חייבי כריתות  
ממורים ניהו. וכי תימא קסברי בית הלל דאין ממור מחייבי כריתות  
אלא מחייבי מיתות בית דין בלבד, ואיסור אשת אח אינו אלא  
בכרת, והאמר רבי אלעזר, אף על פי שנחלקו בית שמאי ובית הלל  
בצירות, מכל מקום מורים הם שאין ממור אלא הנוול ממי שאיסורו  
הוא איסור ערוה ועניש עליה כרת, ואף הנוול מאיסור אשת אח  
בכלל זה. אלא לאו שמע מינה, שלא עשו בית שמאי כדבריהם ולא  
יבמו את צרות העריות, ועל כן לא נמנעו בית הלל מלישא מהם  
נשים.

דוחה הגמרא: לא ראייה היא, אלא לעולם עשו בית שמאי  
כדבריהם, ומה שלא נמנעו בית הלל מלישא מהם נשים הוא  
משום דמוצע ליה – שהיו מודיעים בית שמאי לבית הלל על כל  
משפחה שמקורה מצרת ערוה שהתייבמה, ופרשי – ומאלו אכן  
פרשו בית הלל. והכי נמי מסתברא שהודיעו בית שמאי לבית הלל,  
דהרי קתני בסיפא, כל המהרות וכל הממאות שהיו אלו ממחרין  
ואלו מממאין, לא נמנעו בית שמאי ובית הלל להיות עושים מהירות  
של אלו על גבי כלים של אלו. ואפילו שבית הלל החמירו בטהרות  
יותר ואותם כלים שטיהרו בית שמאי היו טמאים לבית הלל.

במנות דף יד עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שני) קצא

נִהְיִים זֶה בֵּינָה, לְנִימִים מִה שֶׁנֶּאֱמָר (זכריה ח ט) 'הָאֵמֶת וְהַשְּׁלוֹם אֶחָבִי'.  
 רַבִּי שְׁמֵעוֹן אָמַר, נִמְנָעוּ הֵן מִן הַדְּרָא וְלֹא נִמְנָעוּ מִן הַסֶּפֶק, וְהַבִּינָה  
 הַגְמָרָא בְּדַבְרֵיהּ, שְׁמָה שְׁלֹא נִמְנָעוּ מְלִישָׁא אֱלֹ מֵאֱלֹ הוּא רַק  
 בְּנִשְׁיָם שֶׁאֵף לְשִׁיתָּת הָאוֹסְרִים אֵינָן אֲסוּרוֹת אֲלֵא מִסֶּפֶק, כְּגוֹן אִשָּׁה  
 שֶׁהִתְגַּרְשָׁה מִבְּעֵלָהּ וְאַחֵר כֵּךְ לִנְהָ עֲמֹ בַּפּוֹדֵק, וְלֹא נִתֵּן לָהּ גִּט  
 אַחֵר, שֶׁאֵף לְבֵית הַלֵּל אֵינָה אֲסוּרָה בְּאִיסוּר אִשָּׁת אִישׁ וְדֹא, אֲלֵא  
 סֶפֶק אִיסוּר בִּלְבַד יֵשׁ בָּהּ, שְׁמָא בֹא עֲלֶיהָ לְשֵׁם קִידוּשִׁין, אֲבָל נִמְנָעוּ  
 מְלִישָׁא נִשְׁיָם הָאֲסוּרוֹת עַל פִּי שִׁיטָּת בְּאִיסוּר וְדֹא, כְּגוֹן בֵּית צֶרֶת  
 עֲרוּהָ שֶׁהִתְיַבְּמָה שֶׁאֲסוּרָה בְּאִיסוּר מִמְזוּרוֹת וְדֹא לְשִׁיתָּת בֵּית  
 הַלֵּל, וְאֵם לֹא חֲלִיצָה אֲסוּרָה בְּאִיסוּר וְדֹא שֶׁל יִבְמָה לְשׁוֹק לְשִׁיתָּת  
 בֵּית שְׁמַאי, וּמוֹכִיחָה הַגְמָרָא: אִי אֶמְרֵת בְּשֶׁלְמָא עָשׂוּ בֵּית שְׁמַאי  
 כְּדַבְרֵי עֲצָמָם, מִשּׁוּם הֵכִי נִמְנָעוּ בֵּית הַלֵּל מְלִישָׁא נִשְׁיָם מִבֵּית  
 שְׁמַאי, שֶׁהִרִי מֵאֲחֵר שִׁיבְמוּ בֵּית שְׁמַאי אֵת צִרּוֹת הָעִירוֹת,  
 בְּנוֹתֵיהֶם מִמְזוּרוֹת לְשִׁיתָּת בֵּית הַלֵּל. אֶלֶּא אִי אֶמְרֵת לֹא עָשׂוּ בֵּית  
 שְׁמַאי כְּדַבְרֵיהֶם, אֶמְרֵי נִמְנָעוּ מְלִישָׁא, הֲלֹא אֵף בֵּית שְׁמַאי לֹא הָיוּ  
 מִיִּבְמִים אֵת צִרּוֹת הָעִירוֹת.  
 מִקְשָׁה הַגְמָרָא: וְתִסְבְּרָא – וְכִי סָבוֹר אַתָּה שֶׁנִּמְנָעוּ מִן הָוֹדָא מִשּׁוּם  
 שְׁעָשׂוּ כְּדַבְרֵיהֶם. הֲלֹא אִם כֵּן קִשָּׁה, נְהִי נִמְיָ עָשׂוּ בֵּית שְׁמַאי  
 כְּדַבְרֵיהֶם, בְּשֶׁלְמָא מִה שֶׁבֵּית הַלֵּל נִמְנָעוּ מִבֵּית שְׁמַאי הוּא מִשּׁוּם  
 דְּהִצְרוֹת שֶׁהִתְיַבְּמוּ חִיבֵי בְּרִיתוֹת נִינְהוּ וְעַל כֵּן בְּנִיהֶם מְזוּרִים הֵם  
 לְבֵית הַלֵּל. אֶלֶּא בֵּית שְׁמַאי אֶמְרֵי נִמְנָעוּ מִבֵּית הַלֵּל, הֲלֹא בְּנֵי הַצִּרּוֹת  
 שֶׁנִּישְׂאוּ לְשׁוֹק בִּלְא חֲלִיצָה, בְּנֵי חִיבֵי לְאוּן נִינְהוּ, וְכִשְׂרִים נִינְהוּ  
 לְבֹא בַקְּהָל.  
 מִתְרַצָּת הַגְמָרָא: מִה שֶׁנִּמְנָעוּ בֵּית שְׁמַאי מְלִישָׁא מִבֵּית הַלֵּל אֵינִי  
 מַחֲמַת בְּנוֹת הַצִּרָּה, אֲלֵא בְּדִאֲמָר רַב נַחֲמָן בְּרִי יִצְחָק בְּבִיאוֹר דְּבִרִי  
 רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל לֵהָרִין (טו), 'לֹא נִצְרְכָה אֶלֶּא לְצִרָּה עֲצָמָה',  
 הֵכָא נִמְיָ מִה שֶׁנִּמְנָעוּ בֵּית שְׁמַאי מְלִישָׁא נִשְׁיָם מִבֵּית הַלֵּל לֹא  
 נִצְרְכָה – לֹא חֲשִׁשׁוּ אֶלֶּא לְצִרָּה עֲצָמָה שֶׁאֲסוּרָה בְּאִיסוּר יִבְמָה  
 לְשׁוֹק.  
 הַגְמָרָא חוֹרֶת לְבַרֵּר אֵת שִׁיתָּת רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּבִרְיָתָא, וּמִקְשָׁה: וּמֵאִי  
 שְׁנָא שֶׁנִּמְנָעוּ מְלִישָׁא מִן תְּנִשְׁיָם שְׁנֵאִי אֲסוּרוֹת מִשּׁוּם דְּלִשְׁיִתָּתָם  
 אִיסוּרָא הוּא, אִם כֵּן מִסֶּפֶק נִמְיָ הִיָּה לָהֶם לְהִנָּע מִשּׁוּם דְּאִיסוּרָא  
 הוּא, שֶׁהִרִי סֶפֶק דְּאוֹרִייתָא לְחוֹמְרָא.  
 הַגְמָרָא חוֹרֶת בַּהּ וּמִפְרֶשֶׁת אֵת דְּבִרֵי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בְּאוֹפֵן אַחֵר: לֹא  
 תֵּיכָא שֶׁנִּשְׂאוּ נִשְׁיָם אֱלֹ מֵאֱלֹ מִן תְּנִשְׁיָם שְׁלִישִׁיתָּתָם הֵן בְּסֶפֶק  
 אִיסוּר, אֶלֶּא אִימָא 'לֹא נִמְנָעוּ מִן הַסֶּפֶק', שְׁלֹא חֲשִׁשׁוּ עַל סֵתָם נִשְׁיָם  
 שְׁמָא הֵן מֵאוֹתָן נִשְׁיָם הָאֲסוּרוֹת לְשִׁיתָּתָם, מִשּׁוּם דְּמוֹדְעִי לָהּ וּפְרִישִׁי  
 – שֶׁסִּמְכוּ עַל כֵּךְ שִׁיּוּדִיעוֹם מִי הֵן הַמּוֹתְרוֹת לָהֶם וּמִי הֵן הָאֲסוּרוֹת  
 וּפְרִישׁוּ מִהֶן, אֲבָל מִנִּשְׁיָם שֶׁהִיוּ יִדְּעוֹת לָהֶם שֶׁהֵן אֲסוּרוֹת מִסֶּפֶק  
 לְשִׁיתָּתָם אֲבָן נִמְנָעוּ.  
 תִּמְחָה הַגְמָרָא: וּמֵאִי קָא מְשַׁמַּע לֵן רַבִּי שְׁמֵעוֹן, הֲלֹא אִם לְדַבְרֵי  
 סִמְכוּ אֱלֹ עַל אֱלֹ שִׁיּוּדִיעוֹם מִשּׁוּם דְּאִיכָּה וְרִיעוֹת נִהְיִים זֶה בֵּינָה  
 וְנִזְהָרוּ מִלְּהַכְשִׁיל אֱלֹ אֵת אֱלֹ, אִם כֵּן כֹּל דְּבִרֵי חִינְיָ דְּבִרֵי תִנָּא  
 קָמָא בְּרִישָׁא שֶׁל הַבְּרִיתָא, וְמָה הוֹסִיף רַבִּי שְׁמֵעוֹן עַל דְּבִרֵי.  
 מִתְרַצָּת הַגְמָרָא: הָא קָא מְשַׁמַּע לֵן, דְּכֹלָה בְּרִיתָא רַבִּי שְׁמֵעוֹן הִיא,  
 וְהִיא הִיא וְהִרִיעוֹת הִיא נִתִּינָת טַעַם לְדַבְרֵי, מִשּׁוּם כֵּן בִּסְתָם  
 נִשְׁיָם לֹא חֲשִׁשׁוּ לְאִיסוּר אֲלֵא סִמְכוּ עַל כֵּךְ שִׁיּוּדִיעוֹם.  
 הַגְמָרָא מְבִיאָה הוֹכָחָה נֹסֶפֶת שְׁבִית שְׁמַאי עָשׂוּ כְּדַבְרֵיהֶם: תָּא  
 שְׁמַע, דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, הִיאָה תְּהִיָּה הִלָּכָה זֹו שֶׁל צִרּוֹת  
 הָעִירוֹת רוֹנְחָת בְּיִשְׁרָאֵל – כִּיִּצֵּד יֵשׁ לְקוֹבְעָה כְּדִי שְׁלֹא יֵצֵא בַּהּ  
 מִכְּשׁוֹל לְדַבְרֵי הַכֵּל. הֲלֹא אִם נַעֲשֶׂה בְּדִבְרֵי בֵּית שְׁמַאי וְנַחֲזִיב צֶרֶת  
 עֲרוּהָ בִּיבּוּם, נִמְצָא תִּלְךְ הַנּוֹלֵד מִיבּוּם זֹה יִהְיֶה מְזוּרָה לְדִבְרֵי בֵּית  
 הַלֵּל הַסּוֹבְרִים שֶׁהִיא אִשָּׁת אֵחַ שְׁלֹא בִּמְקוֹם מְצוּהָ. וְאִם נַעֲשֶׂה  
 בְּדִבְרֵי בֵּית הַלֵּל וְנַפְטָרָה מִחֲלִיצָה, הִרִי אִם תִּנְשָׂא לְשׁוֹק נִמְצָא  
 תִּלְךְ הַנּוֹלֵד מִמֶּנָּה מֵאֲדָם זֹר פְּגוּם לְכַהֲנָה לְדִבְרֵי בֵּית שְׁמַאי  
 הַסּוֹבְרִים שֶׁהִיא אֲסוּרָה לְשׁוֹק בִּלְא חֲלִיצָה, שֶׁכֵּן כֹּל הַנּוֹלֵד מִבִּיתָא  
 אִיסוּר לֹא מִתְחַלֵּל לְכַהֲנָה. לְפִיכָךְ הִצִּיעַ רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי, בּוֹא  
 וְנִתְּנָן לָהֶן לְצִרּוֹת

אִי אֶמְרֵת בְּשֶׁלְמָא דְּמוֹדְעִי – וְשִׁיּוּדִיעוֹן לָהּ בֵּית שְׁמַאי לְבֵית הַלֵּל  
 שְׁכִלִים אֱלֹ טִמְאִים לְשִׁיתָּתָם, מִשּׁוּם הֵכִי לֹא נִמְנָעוּ בֵּית הַלֵּל  
 לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹתָם כְּלִי בֵּית שְׁמַאי שְׁבָהֶם לֹא נִחְלְקוּ וְאֵף לְשִׁיתָּתָם  
 הִיוּ טְהוּרִים. אֶלֶּא אִי אֶמְרֵת דְּלֹא מוֹדְעִי לָהּ, בְּשֶׁלְמָא בֵּית שְׁמַאי  
 שְׁאֵלֹ כְּלִים מִבֵּית הַלֵּל וְלֹא נִמְנָעוּ מִכֵּךְ, מִשּׁוּם דְּמִמְאֹת דְּבֵית הַלֵּל  
 לְבֵית שְׁמַאי טְהוּרוֹת נִינְהוּ, שֶׁהִרִי בֵּית הַלֵּל מִחֲמִירִים יוֹתֵר מֵהֶם  
 בְּטוֹמָא וְטְהוּרָה, וְגַם אֱלֹ הַטִּמְאִים לְבֵית הַלֵּל טְהוּרִים לְבֵית  
 שְׁמַאי. אֶלֶּא בֵּית הַלֵּל מִבֵּית שְׁמַאי, לְמָה לֹא נִמְנָעוּ מִלְּשֹׂאֵל אֵת  
 כְּלֵיהֶם, וְהִרִי טְהוּרוֹת דְּבֵית שְׁמַאי לְבֵית הַלֵּל טְהוּרוֹת נִינְהוּ,  
 וְלְשִׁיתָּתָם הִיָּה לָהֶם לְחִשּׁוֹשׁ שְׁכִלִי בֵּית שְׁמַאי טִמְאִים. אֶלֶּא לֹא  
 בַּהֲכַרְחָ דְּהִיוּ בֵּית שְׁמַאי מוֹדְעִי לָהּ לְבֵית הַלֵּל אֱלֹ כְּלִים טִמְאִים  
 לְשִׁיתָּתָם וְאֱלֹ טְהוּרִים, וְשְׁאֵלֹ מֵהֶם רַק אֵת הַטְהוּרִים. וּמִטַּעַם זֶה  
 אֵף לֹא נִמְנָעוּ בֵּית הַלֵּל מְלִישָׁא נִשְׁיָם מִבֵּית שְׁמַאי, לְפִי שֶׁהִיוּ  
 מוֹדִיעִים לָהֶם אֱלֹ מִשְׁפּוֹחוֹת מְקוֹרֵן מִצְרוֹת עֲרוּהָ שֶׁהִתְיַבְּמוּ, וְיִדְעוּ  
 לְהִזְהָר מִהֶן. מִסִּיקָה הַגְמָרָא: שְׁמַע מִיָּה.  
 שׁוֹאֵל הַגְמָרָא: וּמֵאִי אוֹלְמִיָּה דְּתַף מִתָּךְ – בְּמָה חֻזְקָה יוֹתֵר הַהוֹכָחָה  
 מִכְּלִים מִהַהוֹכָחָה מִמָּה שְׁלֹא נִמְנָעוּ מְלִישָׁא נִשְׁיָם אֱלֹ מֵאֱלֹ, וְמָה  
 רָאָה הַתְּרַצָּן לְהוֹכִיחַ מוֹזָה עַל זֶה. מִשִּׁיבָה הַגְמָרָא: מִכֵּךְ שְׁלֹא נִמְנָעוּ  
 בֵּית הַלֵּל מְלִישָׁא נִשְׁיָם מִבֵּית שְׁמַאי עֲדִין אֵין הַכֶּרֶחַ לְוֹמַר  
 שֶׁהוֹדִיעוּם בֵּית שְׁמַאי אֱלֹ מִשְׁפּוֹחוֹת בְּאוֹת מִבְּנֵי הַצִּרּוֹת. שֶׁכֵּן מָהוּ  
 דְּתִיכָא, שְׁלִפִי שְׁצִרָּה קָלָא אִיתָ לָהּ, וְסִמְכוּ עַל כֵּךְ שֶׁאִם אֲבָן הִיוּ  
 מִבְּנוֹת הַצִּרּוֹת הִיָּה יוֹצֵא עֲלֵיהֶן הַקּוֹל שְׁכֵאלוּ הֵן. קָא מְשַׁמַּע לֵן,  
 שֶׁכֵּשֶׁם שֶׁעַל הַכְּלִים הוֹדִיעוּ לָהֶם בֵּית שְׁמַאי אֵף הוֹדִיעוּם עַל  
 הַצִּרּוֹת.  
 הַגְמָרָא חוֹרֶת לְמִימַרְת רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּדִין מִמְזוּרוֹת שֶׁהוֹבָאָה לְעִיל:  
 גּוֹפָא, אָמַר רַבִּי אֱלֵעָזָר, אֵף עַל פִּי שֶׁנֶּחְלְקוּ בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל  
 בְּצִרּוֹת הָעִירוֹת הָאֵם הֵן חִיבּוֹת אוּ פְטוּרוֹת מִיבּוּם, מוֹדִים הֵם עַל  
 בְּנֵי הַצִּרּוֹת שֶׁאֵינֶם מִמְזוּרִים, לְפִי שֶׁאֵין מְזוּרָה אֶלֶּא הַנּוֹלֵד מִמִּי  
 שְׁאִיסוּרָו בְּבִיאָה זֹו הוּא אִיסוּר עֲרוּהָ, וְהוּא עָנֹשׁ עֲלֶיהָ בִּרְתָּ.  
 שׁוֹאֵל הַגְמָרָא: מֵאֵן מוֹדִים – מִי הוֹדָה לְמִי בְּדַבֵּר זֶה, אִילִימָא בֵּית  
 שְׁמַאי שֶׁמִּתִּירִים אֵת הַצִּרָּה לִיבּוּם וְאוֹסְרִים אוֹתָהּ לְשׁוֹק לֹא  
 חֲלִיצָה, מוֹדִים לְבֵית הַלֵּל שֶׁאִם נִישְׂאָה הַצִּרָּה לְאֲדָם זֹר לֹא  
 חֲלִיצָה אֵין בְּנִיהָ הַנּוֹלֵדִים מִמֶּנּוּ מִמְזוּרִים, הֲלֹא פְשִׁימָא שֶׁכֵּן הוּא,  
 שֶׁהִרִי אֵין אִיסוּר יִבְמָה לְשׁוֹק אֲלֵא בִלְאָ, וּבְנֵי חִיבֵי לְאוּן בְּשִׂרִים  
 נִינְהוּ וְאֵינֶם מִמְזוּרִים. אֶלֶּא – וְאִם תֹּאמַר שְׁבִית הַלֵּל מוֹדִים לְבֵית  
 שְׁמַאי שֶׁאִפִּילוּ שְׁצִרּוֹת אֲסוּרוֹת בִּיבּוּם מִכֵּל מִקּוֹם הֵבֵן הַנּוֹלֵד מִיבּוּם  
 זֶה אֵינִי מְזוּרָה, הֲלֹא הִיא (הַצִּרָּה) גּוֹפָא בְּאִיסוּר חִיבֵי בְּרִיתוֹת הִיא  
 עֲמוּדָת עַל הַיִּבּוּם בְּדִין עֲרוֹת אִשָּׁת אֵחַ שְׁלֹא בִּמְקוֹם מְצוּהָ, וּמִדּוּעַ  
 אֵין בְּנִיהָ מִמְזוּרִים.  
 מִתְרַצָּת הַגְמָרָא: לְעוֹלָם בֵּית שְׁמַאי מוֹדִים לְבֵית הַלֵּל שֶׁאִם נִישְׂאוּ  
 הַצִּרּוֹת לְאַחַד מִן הַשּׁוֹק בִּלְא חֲלִיצָה אֵין בְּנִיהֶן מִמְזוּרִים. וְבֹא רַבִּי  
 אֱלֵעָזָר לְאַפְקוֹי מִשִּׁיתוֹ דְּרַבִּי עֲקִיבָא דְּאָמַר יֵשׁ פְּסוֹל מְזוּרָה אֵף בְּמִי  
 שֶׁנּוֹלֵד מִבִּיאָה הָאֲסוּרָה בְּאִיסוּר חִיבֵי לְאוּן, שְׁלִישִׁיתָּתוֹ אֵף בְּנִי  
 יִבְמָה שֶׁנִּישְׂאָת לְשׁוֹק בְּאִיסוּר לֹא שֶׁל 'לֹא תִהְיֶה אִשָּׁת הַמֵּת  
 הַחֲזוּצָה' נִעֲשִׂים מִמְזוּרִים. קָא מְשַׁמַּע לֵן רַבִּי אֱלֵעָזָר דְּאֵין מְזוּרָה  
 מִחִיבֵי לְאוּן אֲלֵא מִחִיבֵי כְרִיתוֹת בִּלְבַד.  
 הַגְמָרָא חוֹרֶת לְמַחְלֻקַּת הָאֲמוּרָאִים לְעִיל, וּמוֹכִיחָה מִכְּמָה  
 מִקּוֹמוֹת שְׁעָשׂוּ בֵּית שְׁמַאי כְּדַבְרֵיהֶם: תָּא שְׁמַע, שֶׁנִּינוּ בְּבִרְיָתָא, אֵף  
 עַל פִּי שֶׁנֶּחְלְקוּ בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הַלֵּל בְּצִרּוֹת עֲרוּהָ, וְכֵן נִחְלְקוּ לְהֵלֵן  
 (טו) בְּכִתּוּב, וְכֵן נִחְלְקוּ בְּגִיטִין (עט) בְּגִטִּין יֵשׁ, וְכֵן נִחְלְקוּ בְּסֶפֶק אִשָּׁת  
 אִישׁ, וְכֵן נִחְלְקוּ (שס) בְּמִגְרָשׁ אֵת אִשָּׁתוֹ וְאַחֵר כֵּךְ לָנָה עֲמֹ  
 בְּפִנְדִּיק, וְכֵן נִחְלְקוּ בְּקִידוּשִׁין (ב) בְּשִׁיעוֹר כֶּסֶף הַקִּידוּשִׁין, שְׁבִית  
 שְׁמַאי אוֹמְרִים שֶׁאִשָּׁה מִתְּקַדֶּשֶׁת בְּדִינָר כֶּסֶף וּבְשִׁשָּׁה דִּינָר כֶּסֶף,  
 וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים בְּפִרְוִשָׁה וּבְשִׁשָּׁה פְּרוּשָׁה, מִכֵּל מִקּוֹם לֹא נִמְנָעוּ  
 בֵּית שְׁמַאי מְלִישָׁא נִשְׁיָם מִבֵּית הַלֵּל, וְלֹא נִמְנָעוּ בֵּית הַלֵּל מְלִישָׁא  
 נִשְׁיָם מִבֵּית שְׁמַאי, וְאִפִּילוּ שֶׁמִּמְחֻלְקוֹת אֱלֹ יֵשׁ נִפְקָא מִינָהּ לְעֵנִן  
 אִיסוּרֵי כֶרֶת, וּבְמִקְרִים אֱלֹ לְשִׁיטָה אַחַת יִהְיוּ הַבְּנִים הַנּוֹלֵדִים  
 כְּשִׂרִים וְלְשִׁיטָה הַשְּׁנִיָּה יִהְיוּ מִמְזוּרִים. לְלִמְדָה, שְׁחִיבָה וְרִיעוֹת הִיוּ